

Nejvyšší správní soud trvá na právním názoru, který projevil nále- zem z 12. října 1920 čís. 8375 (Boh. č. 547) v ten smysl, že dávka z pří- růstku hodnoty nemovitosti předepsaná dle vyhlášky z 15. října 1918 č. 143 z. z. mor. nepostrádá zákonného základu a že této dávce podléhá i přírůstek hodnoty realizovaný převodem v době od 1. ledna do 28. října 1918 a odkazuje k důvodům nálezu toho dle § 2 zák. o nejv. správním soudě a § 44 jednacího řádu.

Avšak stížnosti nelze upřít oprávnění v jiném směru. Žalovaný úřad zamítl rekurs z důvodu § 18/3, totiž pro preklusi, jež nastala tím, že ne- bylo předloženo přiznání k dávce v dané lhůtě přes to, že byl stěžovatel výměrem ze dne 7. května 1918 čís. 9232 upozorněn na následky ob- meškání.

Stížnost popírá závaznost této výzvy, ježto té doby zákon neplatil, a po obnovení jeho působnosti nebyl stěžovatel znovu vyzván. Žalovaný úřad ve věci přiznává, že stěžovatel nebyl znovu vyzván, míní však, že toho také po zákonu nebylo zapotřebí.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel, broje v odvolání proti zjištění nabývací hodnoty k 1. lednu 1904, namítal též vadnost řízení, v kterém k úřednímu předpokládání této hodnoty vůbec došlo. Když tedy tuto námitku stížnost formuluje přesněji, nelze v tom seznati nedovolené novoty.

Ve věci samé sluší uvážiti, že výzva ze dne 7. května 1918 ku předlo- žení přiznávky jest částí vyměřovacího řízení správního zákonem o dávce předepsaného. Řízení řídí se vždy dle dočasných pro ně platných předpisů. Nebylo-li předpisů takých dne 7. května 1918, neměl tento úkon úřadu, jenž měl jeviti i účinek na práva stran, právní povahu zákroku, nýbrž byl úkonem bez právního významu a bez právních následků.

Zpětná působnost prodloužení platnosti zákona vztahovala se jen na m a t e r i e l n í podmínky vzniku nároku na dávku v mezidobí do vyhlá- šení tohoto usnesení, nikoliv také na předcházející řízení, z kterého dů- vodu bylo po obnově působnosti zákona nutno, ten který úkon, zde tedy výzvu opakovati.

Poněvadž se stěžovatelem nebylo provedeno, vůbec žádné řízení před vydáním platebního rozkazu, vzata mu možnost účastniti se měrou v zá- koně určenou na zjišťování podkladu vyměřovacího, i bylo proto zrušiti naříkané rozhodnutí dle § 2 zákona o nejvyšším správním soudě a § 6/2 zákona o správním soudě.

Č. 705.

Administrativní řízení: Usnesení úřadu stranám nedoručené, k němuž strany nemohly zaujmouti stanovisko, nemůže býti základem pro rozhodnutí vyšší instance. Ke stížnosti strany zruší nejv. správ. soud rozhodnutí takové pro nezákonnost.

(Nález ze dne 10. února 1921 č. 1654.)

V ě c: Marie W. a soudruzi v Tachově (adv. Dr. Otto Gellner z Prahy) proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zrušil žalovaný úřad usnesení okresní vyživovací komise v Tachově ze dne 7. listopadu 1919, jímž stěžovatelkám byl přiznán vyživovací příspěvek za dobu od 1. srpna 1917.

Stížnost rozhodnutí tomu vytýká nezákonnost a předchozímu řízení zmatečnost. Rozhoduje o ní, nejvyšší správní soud uvážil toto:

Jak ze spisů vychází, usnesla se okresní vyživovací komise v Tachově dne 7. listopadu 1919 na tom, aby z dvaadvaceti žadatelek byl dvaceti přiznán vyživovací příspěvek za dobu od 1. srpna 1917. Toto usnesení nebylo však stranám doručeno, nýbrž předsedou okresní vyživovací komise předloženo zemské vyživovací komisi se žádostí o poučení, zdali je okresní vyživovací komise oprávněna v případě, v němž nárok žadatelek již jednou pravoplatně byl zamítnut, rozhodnouti o opětne podané jejich žádosti.

Zemská vyživovací komise k této zprávě naříkaným usnesením zrušila usnesení okresní vyživovací komise v Tachově ze dne 7. listopadu 1919 pro nezákonnost vzhledem k tomu, že žádosti stěžovatelek v dřívější době podané byly pravoplatně zamítnuty a k novému meritornímu rozhodnutí není důvodu, ježto v obnovené žádosti nebylo uvedeno nových okolností.

Teprve toto usnesení zemské vyživovací komise bylo stranám doručeno, tak že teprve z výroku vyšší stolice se dozvěděly o usnesení okresní vyživovací komise jim dosud nedoručeném.

Avšak usnesení okresní vyživovací komise ze dne 7. listopadu 1919 nelze považovati za rozhodnutí úřadu, dokud stranám nebylo doručeno jako úřední vyřízení žádosti jejich a dokud strany k tomu oprávněné neměly příležitosti použití případných opravných prostředků proti němu, což se vztahuje též na zástupce finanční správy při vyživovací komisi.

Usnesení úřadu nedoručené, k němuž strany nemohly dosud zaujati stanovisko, poněvadž jim nebylo ještě úřadem sděleno, nemůže však býti základem pro rozhodnutí vyšší instance, postrádá tudíž naříkané rozhodnutí žalovaného úřadu všeho zákonného základu a bylo je proto jako nezákonné zrušiti....

Č. 706.

A d m i n i s t r a č n í ř í z e n í: I. Nedostatek podpisu strany na zápise vedeném dle § 11 zák. o zabír. bytův obcemi z r. 1919 není podstatnou vadou ve smyslu § 6, odst. 2 zák. o správ. s., když strana připouští, že zápis byl veden, a nemá věcných námitek proti jeho obsahu. — II. K otázce, je-li vadou, odůvodňující zamítnutí odvolání, že strana odvolání vlastnoručně nepodepsala a že advokát odvolání sepsavší a podepsavší nevykázal plnou moc strany?

(Nález ze dne 11. února 1921 č. 1619.)

V ě c: Filip F. a soudr. v Uherském Hradišti proti nájemnímu úřadu v Uherském Hradišti o zabrání bytu.